

Andrzej Koperski

Trójczyce, pow. Przemyśl. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 7, 74-75

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

trzy typy: a/ groby popielnicowe czyste, b/ groby jamowe, zawierające przepalone kości ludzkie, całe naczynia i ich fragmenty, c/ groby jamowe z przepalonymi kośćmi ludzkimi i szczątkami stosu.

Odkryto 66 grobów popielnicowych. Zawierały one prócz popielnicy przeważnie po jednym lub dwa naczynia. Popielnice bardzo często przykryte były misami albo płaskimi kamieniami. Wśród tego typu grobów na uwagę zasługują groby: nr: 56, 57, 103, 121, mające w swym wyposażeniu prócz naczyń także ozdoby metalowe / szpile, bransolety, zawieszki/.

Groby jamowe w liczbie 10 zawierały przeciętnie 3-5 naczyń, których ułamki tworzyły skupiska wokoło przepalonych kości ludzkich. W pozostałych grobach jamowych znajdowały się skupiska słabo przepalonych kości ludzkich przemieszanych z węglem drzewnym.

Na podstawie form naczyń oraz obrządku pogrzebowego można ustalić chronologię cmentarzyska na IV okres epoki brązu oraz jego przynależność do środkowopolskiej grupy kultury łużyckiej.

TOMASZÓW, pow. Szydłowiec

Stanowisko I i II

patrz

paleolit

TRÓJCZYCE, pow. Przemyśl

Muzeum Ziemi Przemyskiej

Stanowisko 1

w Przemyślu

Badania prowadził mgr Andrzej Koperski.
Finansowało Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Piąty sezon badań. Cmentarzysko grupy tarnobrzeskiej oraz cmentarzysko i osada z okresu wpływów rzymskich.

Kontynuowano ratownicze prace wykopaliskowe na stanowisku 1. W sumie przebadano obszar o powierzchni 162,5 m². Odkryto 17 nowych grobów / nr 115-131/ ciepłopalnych popielnicowych oraz 2 obiekty prawdopodobnie groby jamowe. Odślonięto również południowo-zachodni narożnik obiektu rowkowego, na który natrafiono w 1968 r. Rowek tworzył w całości czworobok o wymiarach 8 x 8,2 m i sięgał do głębokości około 85 cm. Na dnie, kształtu nieckowatego, wystąpiła smuga intensywnie czarnej ziemi. Być może jest to ślad dłuższego użytkowania, po czym rów prawdopodobnie został jednorazowo zasypany. W wypełniku wystąpiły rozwleczone, pojedyncze spalone kości, fragmenty naczyń pochodzące przypuszczalnie ze zniszczonych grobów. grupy tarnobrzeskiej, stwierdzono także większe skupisko materiału, prawdopodobnie wrzuconą popielnicę z okresu wpływów rzymskich.

W północnej części stanowiska, poza zasięgiem cmentarzyska, natrafiono na dwa ząbające się obiekty osadowe, kształtu kolistego, w profilu gruszkowate, przypuszczalnie spełniające funkcję jam zasobowych. W wypełniku występowały

pojedyncze ułamki naczyń z późnego okresu wpływów rzymskich oraz przedmioty kamienne jak: oseeka, prymitywny kamień żarnowy i rozcieracz.

Ze względu na duże zniszczenie grobów, formy naczyń są trudne do rekonstrukcji. Zachowały się jedynie partie przydenne popielnic, występowały również fragmenty naczyń z dziurkami pod krawędzią. Nieliczne fragmenty popielnic z okresu rzymskiego, to naczynia typu kuchennego z wyodrębnionym dnem, sporadycznie wystąpiły naczynia czernione i gładzone na powierzchni. Z innych zabytków należy wymienić przęśliki gliniane, fragment nożyka żelaznego, oraz włóry i odłupki krzemienne.

Większość nowoodkrytych grobów należy wiązać z grupą tarnobrzeską, zaś pozostałe jak również obiekt rowkowy należy prawdopodobnie odnieść do schyłku wczesnego okresu rzymskiego. Jama o charakterze osadowym wydaje się pochodzić z późnego okresu rzymskiego. Brak zabytków datujących utrudnia sprecyzowanie chronologii.

Dalsze prace badawcze będą zmierzały do bliższego określenia chronologii jak i interesujących form pochówków występujących na cmentarzysku.

TUPADŁY, pow. Inowrocław

Stanowisko 2

patrz

neolit

WOJCIECHOWICE, pow. Opatów

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadził mgr Jerzy Bąbel,
Finansowało PMA w Warszawie. Drugi
sezon badań. Cmentarzysko kultury
mierzanowickiej, Wczesna epoka brązu.

Rozkopano 1,75 ara powierzchni, na której znajdowało się 19 obiektów prahisterycznych, z czego wyeksplorowano 10. We wszystkich przebadanych obiektach wystąpiły lepiej lub gorzej zachowane szkielety ludzkie, 9 pochówków należy do kultury mierzanowickiej, 1 do kultury ceramiki sznurowej. Wszystkie dobrze zachowane szkielety spoczywały w jamach grobowych na lewym lub prawym boku, w pozycji skurczonej z rękami przy twarzy. Jamy grobowe orientowane były w kierunku południowy-zachód- północny wschód / 7 pochówków/, wschód-zachód / 2 pochówki/, południe-północ / 1 pochówek. Zmarli zwróceni byli głowami na wschód, południe, południowy-zachód, północny-wschód, twarzami zaś na północ-południe, południowy-wschód. Na ich wyposażenie składały się: sznury okrągłych paciorków z muszli /umieszczane wokół głowy, na szyi, piersiach, czasami w pasie lub wokół nadgarstków/, zawieszki dwuotworowe z muszli szczeżui, paciorki z glinki kaolinowej lub kości, nieliczne zawieszki z kłów dzika /umieszczane na piersi/, naczynia gliniane lub ich fragmenty, topór kamienny, krzemienne odłupki, sercowate grociki strzał z zachowaną żywicą, szpile kościane, fragment płyty szlifierskiej, szydło kościane.